

אחינו פילופ

שבועון למשפחה הישראלית
גליון שע"ה (376) פרשת ויצא ט' בכסלו התשס"ט

ציד הגבורה

בליל שבת "ויצא"
לפני 6 שנים התחולל
"קרב הגיבורים" בציד
המתפללים בחברון.
דני כהן שנפל שם
נקרא ע"ש דודו.
השבוע חונכים בירושלים
כיכר לזכרם.
פינה ירושלמית עמ' 6

פֶּרֶק הַפְּנִיִּים

ע"ש

דני
סמ"ד
טויכלר

דני
סגן
כהן

"האבן המיוחדת" שהנחנו בבניית העולם

ירושלים עיר הקודש כיכרות רבות לה. כיכר אחת יש בה, מרשימה במיקומה, חסרת שם, הסמוכה ל"חוות הנוער הציוני" שבקטמון, סן סימון³. ביום שני הבעל"ט, במעמד בני משפחתו של דני כהן היל"ד, ובמעמד ראש העיר ניר ברקת ואנשי שם, חברים ומוקירים וכל מי שיואל לבוא ולכבד בהשתתפותו - ייקרא שמה בישראל "כיכר הבנים".

מרחק שמונה בניינים מהכיכר הנושאת את שמו, באותה שדרה ממש, התגורר דני בשלוש עשרה שנות חייו האחרונות. המעגליות ונקודות ההשקה חוזרות וסבות בקורות חייו.

דני כהן הי"ד

ב"פרקי דני" שהוציאה המשפחה לזכרו מופיע דני התינוק, דני הנער ודני הלוחם והמפקד כשבת שחוק נצחית על שפתיו. מילדות ניכר ברגישותו לסובב ולנצרך. ילד פיקח ונבון המאתגר את חבריו ומוריו בחידות היגיון ובידע כללי.

דני התחנך בבית הספר "יהודה הלוי" ובישיבה התיכונית "נוה שמואל" באפרתה על אם הדרך ירושלים-חברון. דני ניחן בשמחת חיים ובחוש הומור בריא, חניך חברותי בבני עקיבא שהיה למדריך נערץ. אהב את הארץ והרבה לטייל בשביליה ולטבול במעיינותיה. ארגן טיולי אופניים, רכב על סוסים, גלש בסנפלינג ועוד. בגמר התיכון בחר בתוכנית השילוב שבישיבת הקיבוץ הדתי ודרכה התגייס לחטיבת הנח"ל כלוחם.

כישוריו והמוטיבציה שהביא סימנו אותו, ובטרם סיים מסלול כבר נשלח לקורס מ"כים. "צר המקום מלהכיל את גאוניותך", כתבו עליו⁵, "הנצנוץ המופלא והשקט,

הלחימה התמקדה בשני הבניינים ובסמטה הצרה. האויב ירה עלינו מגבוה משני כיוונים לפחות. הכח שלנו שהופתע, נלחם בעוז. היו גילויי גבורה, מנהיגות וחתימה למגע.

במשך כל חילופי היריות, פה בשכונה הערבית, קינן בנו החשש מפגיעה באוכלוסיה האזרחית.

בשעות הבוקר נשלחו מחברון תשע שריוניות עמוסות תחמושת ולגיונרים שהגעתם היתה מכריעה את הכף לטובת האויב - אך מגיני יישובי גוש עציון יצאו אל דרך חברון-ירושלים ומנעו בעדם מלהגיע.

באין תגבורת מחברון נחלש הכוח הערבי ונכבדי השכונה החלו להימלט ובעקבותיהם כולם, כולל מפקדי הכנופיות ואנשיהם. ואנו שהתעקשנו והאמנו, זוכים לעמוד פה 60 שנה אחרי. עשרים ואחד חברים הבאנו לקבורה מהקרוב כאן - אך השכונה כולה יהודית, והתענוג העצום הוא לראות את הילדים המשתובבים ומתרוצצים במשחקים ובמדשאות.

(קטמון, גן סן-סימון. קטעי עדות לוחם פלמ"ח "הראל" לפני חיילים. התשס"ח).

אש המחבלים באה משני כיוונים. הבניינים, הסמטה ומטע הזיתים היו מקומות מסתור מצויינים. במטחים הראשונים נפצעו חיילי הנח"ל והכוחות ניסו לחבור למקום לחיסול האויב, להגשת עזרה ולחילוץ הפצועים.

הדיווחים הקשים על אבידותינו לא הרתיעו את לוחמינו שהסתערו בזה אחר זה ונפגעו. המח"ט דרור נהרג, שוטרי מג"ב

לא רצינו להיות שירים / רצינו להמשיך להיות בני אדם יוצרים ושירים / לא רצינו להותיר רק מכתב / רצינו לשוב בשלום מן הקרב / ובבוא היום בו נפשט את המדים / לגנו אותו לעולמים...

מעשינו הרבים, בחיינו הקצרים / יוותרו לעולם בעולם / ואת האבן המיוחדת שהנחנו בבניית העולם / אף אחד לא יוכל עוד לקחת / מעשינו, אמירותינו, אהבתנו, תקוותינו ואף נפילתנו / הם שימשו את גון חיינו מירבז"ל

ומכיתת הכוננות של קרית ארבע. שני נגמ"שים נכנסו לסימטה ורוססו בכדורי המחבלים. דני כהן, סמ"פ הנח"ל שבנגמ"ש השני דיווח מקו האש לחפ"ק¹ שזיהה את מקורות הירי, והתבקש להגיע אליהם ולדווח על גבי מפה. דני שדאג לחייליו, לא אישר פתיחת תא לוחמים והתכוון לקפוץ מהפתח העליון החוצה בהפוגת הירי הראשונה. בטרם יציאה פנה למ"מ יאיר שלצידו: "קח פיקוד. תשמור על החיילים". דני התרומם ויצא ובתוך הנגמ"ש נחרדו לשמע צרוח היריות הקטלני.

דני היה החלל השנים-עשר. ארבע שעות נמשכה הלחימה, עד שחזר השקט ל"ציר המתפללים" היורדים להתפלל בקברי האבות בעמק חברון.

(מתוך עדויות ותחקירי ליל ש"ק "ויצא", "א בכסלו התשס"ג בחברון)².

אבא ואמא שלום!

למה, למה אנו חיים?

האם יש לבן אדם אחד תכלית?

העולם מתקיים בשביל משהו שעוד יגיע, שעוד יקרה, וכל אחד מאיתנו הוא חלק הכרחי בהתפתחות העולם והאנושות לקראת אותו דבר נשגב.

אם כן, מה שנדרש מכל אחד, ובעצם תכלית החיים, זה להיות החלק בפאזל בצורה הטובה ביותר שהוא יכול, כלומר, על מי שהולך בדרך של יהודי דתי, לקיים את הדת היהודית בצורה המועילה ביותר על מנת להעמיד דורות באים יותר טובים ממנו, על ידי השפעה על צאצאיו או על סביבתו.

אני כנראה שייך לחלק שצריך היה להשפיע על סביבתו, ואתם לחלק שהשפיע (גם מלשון השפעה וגם מלשון "שפע") על ילדיו. אז רק רציני להגיד לכם, שאני די מבוסס ממה שהספקתי במסגרת הזמן המצומצם שהוקצב לי, ושאיני מרגיש שהייתי שופר די טוב לדרך שבה חיינתם אותי ושאיני לא מצליח לחשוב על דרך טובה יותר לגדל ילד מאיך שגידלתם אותי (טוב אולי קצת פינקתם מדי...).

בנסיוני הדל ראיתי שברוך כלל האנשים שנשברים בצורה חסרת תקנה עקב שכול, הם אנשים שיש להם רגשות אשם כלשהם. כמו שאני מכיר אתכם (בעיקר אמא), למרות שלא תהיה שום סיבה, אתם עלולים להתחרט על דברים שעשיתם או שלא עשיתם, שאמרתם או שלא אמרתם.

אז רק שתדעו, שבאמת עשיתם הכל נכון, שחוץ מהפסקות קטנות, אני יותר מעשרים שנה מבוסס, ורק רוצה להגיד תודה!

דני

הבני"שים לגדוד ובעיקר תודה ששמרתם על המדינה. בהצלחה!"

כושרו הקרבי והפיקודי כלל תשומת לב לפרטים הקטנים ולמתקשים בדרך. מיומו הראשון בטירונות נחלץ לעזרת מעוטי יכולת, קירב חיילים בודדים ועולים חדשים ראו את ביתו כביתם.

התעסוקה המבצעית לא גרעה מהספקיו וקשריו עם חבריו ומשפחתו, אחיותיו ג'סי וואינינו, סבו וסבתותיו זכו למכתבים ולביקורים תכופים. מאמץ ניכר השקיע בהגעה לשמחות בני הדודים והקרובים כולם.

המשימה הבאה של המג"ד היתה לשכנע את דני שייקח פלוגה תחת פיקודו - דני שלל נחרצות. "אני מוכן להישאר מ"מ כמה שצריך אבל מ"פ זה כבר רחוק. אני רוצה להיות קרוב לחיילים שלי", ענה.

בשלהי תקופת שירותו מינווהו כסגן מפקד פלוגה. תחילה במוצבי הצפון, באזור בנימין⁹ ובסוף חשוון התשס"ג הגיעו לחברון.

בליל ש"ק פרשת "ויצא", לאחר התפילה במערת המכפלה, הגיע הרב יגאל שפרן⁹ לקסבה כדי לומר "שבת שלום" לאחיינו, חייל של דני, ששמר שם. וכך תיאר בהתרגשות ב"שבעה": "דני היה במרחק מטר או שניים מאחורי בטונדה ואני רואה שהוא מוציא מכיסו סידור, הוא לא הספיק את תפילת "קבלת שבת" עד תומה בגלל שהיה צריך לחזור לפעילות, אז הוא ניצל דקה או שתיים להתפלל. אמרתי לעצמי: 'אשריך אברהם אבינו שצאצאי צאצאיך שומרים סידור בפאוצ' על כל צרה שלא תבוא...". כחצי שעה אחר כך החל הקרב ב"ציר המתפללים".

דני כהן נטמן באדמת ירושלים, בהר הרצל. ביום השלישי בשבוע ה"שבעה", בעת דפדוף באלבום התמונות של דני, נמצא דף מקופל ועליו רשום, "סודי - אישי, פרטי! לא לפתוח". לאחר התלבטות החליטו ההורים לפתוחו ונדדמו 'לקבל' מכתב מדני שלהם זכרונו לברכה:

החברות שבו, גרמה לא רק לאהבה כלפיך אלא יצרה הווי חיים במחלקה".

מייד בסיום הקורס שובץ כמ"כ. "דני כהן האגדי. הכיתה הטובה בפלוגה בזכותו של בן אדם אחד. קיבל אותנו כאשר היה רק 11 חודש בצבא והראה לנו ניסיון של שנים", תארו אותו פקודיו⁶.

ושבו הומלץ, לקצונה. את המבדקים עבר בהצלחה אלא שחשקה נפשו לחזור לשיבה כמקובל ב"שילוב". בשיחות אישיות שיזם עימו הסביר לו המג"ד כמה חשוב לצה"ל שיצא לקורס קצינים, וסוכם שבסיום הקורס יוכל לחזור לשיבה.

הקורס הסתיים ושוב הופעל על דני מכבש לחצים. בעצת רבותיו והוריו נעתר וקיבל פיקוד על מחלקת בני"שים.

דני קלט את 'הראש' של המחלקה ואיך צריך להתנהל עם בני"שים. "מטרה שחשבתי שאפשר לעמוד בה", כתב למחלקתו לעת פרידה⁷, "היתה להסביר מה ולמה כשאפשר, ושתבינו שלפעמים אי אפשר להסביר כל דבר. עכשיו בדיעבד, מסתבר שאי אפשר לדרוש מנמר להיות צמחוני ובני"ש תמיד ישאל שאלות. 'למה צריך משמעת? אנחנו יודעים לעבוד בראש טוב...' - כמה חיילים בשיחת מחלקה אחרי יום (אחד) בטירונות. 'למה רק שעתיים נוהל שבת? למה אוכלים ולא ישנים בסוכה?' ועוד".

בתקופת ההכשרה שמר על 'דיסטנס' מתבקש ואחר כך למדו להכירו כאבא דואג ורוחם וכחבר נאמן. למשפחתו סיפר שהדבר שהוא הכי אוהב לעשות כמ"מ זה לעמוד בכל בוקר בתפילה, בברכת כוהנים ולברך את חייליו.

מכתבו למחלקה הסתיים כך: "מכל מלמדי השכלתי ומחייילי יותר מכולם". תודה רבה לכם לוחמי מחלקה 3 על האווירה שכל כך הייתי צריך. תודה שנתתם והקרבתם וטחנתם והצחקתם ועודדתם ולמדתם ולימדתם וקיבלתם ונתתם.

תודה שהחזרתם את השם הטוב של

1. הסמח"ט וזכירים אחרים שהיו ספונים כ-30 מטר מאחור.
2. תודה לסא"ל גרשון בר כוכבא ה"א.
3. מפגש הרחובות "ש"י ענגון" ר"בי בתירא".
4. חלק מהספר "באורך נראה אור" ובו מאמרים יהודיים ומשובחים על חנוכה.
5. ספר סוף מסלול אוגוסט 99.
6. ספר סוף מסלול אוגוסט 2000.
7. ספר סוף מסלול אוגוסט 2001.
8. כחודשיים שהתה הפלוגה ביישוב עטרות. בתקופה זו הבחינו החושבים בשינוי דפוסי' התנהגות מהמקובל. חיילים נסעו במהירות המותרת. נגמ' שים הקפידו לעבור בדרך ההקפית ולא בכבישי הישוב. דני הסביר והחיילים הבינו.
9. ששבת בקרית ארבע לרגל שמחה משפחתית.
10. אנדרטה לזכר דני טייכלר ושלשה מתנדבים נוספים מוצבת בסיניף מד"א המרכזי בירושלים.

"דמים בדמים נגעו"

דני (דן-חיים) כהן נקרא על שם סבו חיים כהן ואחי אימו דני (דן-יעקב) טייכלר שנהרג במלחמת יום כיפור. הדוד והאחיין נולדו בירושלים, כבנים ראשונים אחרי שתי בנות, שניהם היו חניכי בני עקיבא סיניף מרכז, שניהם חיבבו טיולים, מוסיקה וספורט.

העזרה לזולת באה לביטוי אצל דני הדוד בהתנדבות מגיל צעיר למד"א¹⁰. בבקום ביקש טייכלר לשרת בחיל רפואה אך הוצב בחיל שריון וסיים כחניך מצטיין קורס מפקדי טנק "פאטון". בי"ב בתשרי התשל"ד בגזרה המרכזית של תעלת סואץ בתעוז "נחל" נפגע הטנק שלו והוא נהרג במקום. חודשים חלפו עד שאותרה גופתו ובכ' באדר התשל"ד הובא למנוחות עולמים בהר הרצל. "כיכר הבנים" נושאת את שמותיהם של שני ה'דני'.